

LAWRENCE DURRELL

KARA DEFTER

♥
CAN
ROMAN

İNGİLİZCE ASLINDAN ÇEVİREN
PÜREN ÖZGÖREN

3.
BAŞKI

Lawrence Durrell
KARA
DEFTER

The Black Book, Lawrence Durrell

© Lawrence Durrell, 1959

© Can Sanat Yayınları A.Ş. 1995

Bu eserin Türkçe yayın hakları Onk Ajans Ltd. Şti.
aracılığıyla alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında
yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

1. basım: 1995

3. basım: Ocak 2017, İstanbul

Bu kitabın 3. baskısı 500 adet yapılmıştır.

Kapak tasarımı: Erkal Yavi

Kapak düzeni: Semih Özcan

Kapak Baskı: Azra Matbaası

Litros Yolu 2. Matbaacılar Sitesi D Blok 3. Kat No: 3-2

Topkapı-Zeytinburnu, İstanbul

Sertifika No: 27857

İç Baskı ve Cilt: Yıldız Matbaa Mücellit

Davutpaşa Cad. Emintaş Kazım Dinçol San. Sit. No: 81/25-26

Topkapı-İstanbul

Sertifika No: 33837

ISBN 978-975-510-783-7

CAN SANAT YAYINLARI

YAPIM VE DAĞITIM TİCARET VE SANAYİ A.Ş.

Hayriye Caddesi No: 2, 34430 Galatasaray, İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33

canyayinlari.com/9789755107837

yayinevi@canyayinlari.com

Sertifika No: 31730

Lawrence Durrell
KARA
DEFTER

ROMAN

İngilizce aslından çeviren
PÜREN ÖZGÖREN

CAN YAYINLARI

**LAWRENCE DURRELL'İN
CAN YAYINLARI'NDAKİ
ÖTEKİ KİTAPLARI**

SİRBİSTAN ÜZERİNDE BEYAZ KARTALLAR / *roman*

KARANLIK LABİRENT / *roman*

KIBRIS'IN ACI LİMONLARI / *anı*

MEKÂN RUHU / *yazılar*

AVIGNON BEŞLİSİ:

MONSIEUR ya da KARANLIKLAR PRENSİ / *roman*

LIVIA ya da DİRİ DİRİ GÖMÜLMEK / *roman*

CONSTANCE ya da YALNIZLIKLAR / *roman*

SEBASTIAN ya da GÜÇLÜ TUTKULAR / *roman*

QUINX ya da KUSURSUZ ADAMIN ÖYKÜSÜ / *roman*

İSKENDERİYE DÖRTLÜSÜ:

JUSTINE / *roman*

BALTHAZAR / *roman*

MOUNTOLIVE / *roman*

CLEA / *roman*

Lawrence Durrell, 1912 yılında Hindistan'da doğdu. Genç yaşta İngiltere'ye gelerek Dışişleri Bakanlığı'nda ve Kıbrıs'ta görev yaptı. Hindistan'da Hint ve Tibet kültürünü, dinlerini ve mistik atmosferlerini yakından tanıdı. Kıbrıs'taki görevi ise, ona başta Mısır olmak üzere Akdeniz ülkelerinin uzun geçmişi, inanışları, gizemle gerçeğin birbirine örüldüğü yaşam biçimleriyle tanışma fırsatını verdi. Bu bilgi ve birikimler, Eski Çağ'ın belli başlı kültür merkezi İskenderiye ve Akdeniz'in öteki ucunda, Ortaçağ Avrupa'sını karanlığa boğan Kilise egemenliğinin başkenti Avignon ortamında yüzyılımızın en çarpıcı romanlarını hayata geçirdi: *İskenderiye Dörtlüsü* ve *Avignon Beşlisi*. Durrell, 7 Kasım 1990'da Fransa'nın Sommières şehrinde öldü.

Püren Özgören, 1984'ten bu yana, aralarında Yukio Mişima'nın *Bereket Denizi Dörtlemesi*, Henry Miller'in *Çılgın Üçlü*, Lawrence Durrell'in *Kara Defter*, Ernest Hemingway'in *Cennet Bahçesi*, Toni Morrison'un *Cennet ve Sevilen*, Susan Sontag'ın *Amerika'da*, Halit Hüseyini'nin *Uçurtma Avcısı*, Janet Wallach'ın *Çöl Kraliçesi* adlı kitaplarının da bulunduğu pek çok yapıtı dilimize kazandırdı.

“Saygının olduğu yerde bir köpeğin dişleri bile ışık saçar.”

Tibet atasözü

Önsöz

Benim için (yirmi küsur yıldan sonra) hâlâ özel bir anlamı olan bu romanın, onun ne olduğunu fark edebilen okurda iz bırakanına inanıyorum: Otuzlu yıllarda öfkeli, genç bir adamın yumruklarıyla edebiyata saldırması... Olanca eksikliklerine, kusurlarına karşın bu kitaba olan düşkünlüğüm hiç azalmayacak, çünkü onu yazarken kendi sesimi ilk kez duydum; oldukça kısık, güvensiz bir ses olsa da benim sesimdi. Hiçbir sanatçının asla unutamayacağı bir deneyim bu; harflerin doğurduğu bebeğin ilk çığlığı, ilk özgün yazı. Kara Kitap benim için gerçekten kendini keşfetmek adına verilen, amansız bir savaştı. Kitap uzun bir umutsuzluk ve düş kırıklığı döneminin ürünü; bütün bu zaman boyunca konu çok iyi kurgulanmış olsa da, sonucun asıl metne ulaşamadığını, gerçekte yalnızca bir türev olduğunu düşünüyordum. Bana kendimi, kişisel sesimi ve görme gücümü hiç keşfedemeyecekmişim gibi geliyordu. Yirmi dört yaşındayken her şey insana kapkara görünür!

Bu umutsuzluk beni mumyanın sargılarını parçalamaya yöneltti – kitapta “İngiliz usulü ölüm” olarak simgelediğim kültürel kundak bezini. Tek amacım içeride dile getirmeme degecek bir şey bulunup bulunmadığını görmektir. Zincirlerimi kırmak, bir kez olsun özgürce yazabilmeyi denemek istiyordum...

Müsveddeyle bitap düşünceye kadar, bir yıldan fazla boğuştum, zamanımın gençleri gibi ben de benden öncekilerden cesaret alıyordum. Molly Bloom ve Lady Chatterley, kişinin özünü keşfetmesi yönünde çoktan yolu açmışlardı, üstelik Hardy ya da Shaw’un dönemindeki yazarların asla kavrayamayacağı bir derinlik ve içtenlikle. Henry Miller’in Dönenceler’i kısa bir süre önce ufukta görünmüştü. Okur, Kara Defter’in pek çok yerinde Yengeç Dönencesi’nin etkilerini hissedecektir.

Defter'i yayımlamak gibi bir düşüncem yoktu; işin doğrusu daktiloya çekilmiş olan tek nüshayı Henry Miller'a göndermiş, okuyup düşüncesini bildirdikten sonra metni Seine Irmağı'na atmasını istemiştim. Bunu yapmadığı gibi, kitabın daha sonra Paris'te yayımlanmasına da önayak oldu. İşte o zaman, gerçek sesimi benden başka duyanların da olduğunu görmek beni hem şaşırttı hem de çok sevindirdi. O sıralarda bana alabildiğine uzak ve ulaşılmaz görünen sanatçılardan (Eliot, Miller ve Cyril Connolly gibi) övgü almak bir yazar olarak yaşamımda bir dönüm noktası oldu. Yazma serüvenine giriştiğimde böylesi bir yüreklendirmeyle karşılaşacağımı hiç ummuyordum.

Kitap ruhsal ve cinsel bir araştırmanın kaba saba, karakalem taslağından başka bir şey değil elbette, ama uygulandığındaki şiddete karşın kendine özgü belli bir yetkesi de yok değil. Tutar-sız, düşsel imgelerin altında gerçek değerler, Anglosakson ruhun biriktirdiği, üst üste yığıldığı gerçek sorunlar tartışılıyor. Yazınsal bir değeri olup olmadığını tartışmaksa bana düşmez. Ama Kara Defter'in oyunda benim adıma küçücük de olsa bir pey sürdüğünü ve salt yetenekli bir dil cambazı değil de gerçek bir yazar olabileceğime inanmam için beni yüreklendirdiğini söyleyebilirim.

Kitabın pek çok yerindeki kabalığın, vahşiliğın İngiltere'de yayımlanmasını güçleştireceğini anlamıştım. Ün peşinde değildim, kendi sesimi duymak bana yetmişti. Duyarlı bir okurun yazıdaki aşırılıkların, tanımlanan deneyimin ayrılmaz bir parçası olduğunu anlayacağımdan emindim. Gerçekten de kitabı dostça eleştiren biri bana bir zamanlar şöyle yazmıştı: "Evet, zaman zaman sarsıldığımı, hatta öğrendiğimi itiraf ediyorum, yine de kitabı önyargısız ve temel amacını gözden kaçırmamaya çalışarak okudum. Sonunda bütün kabalıklar eşleşti, yerli yerine oturdu. Okurun doktorlara tanınan hakları yazarlardan neden esirgediğini anlayamıyorum. Muayeneden önce soyunmanı söyleyen doktorun ahlaksızlığından kuşkulanamazsın, öyle değil mi? Aynı güveni, kuşkulanamama ayrıcalığını neden yazarlara tanımayacakmısz? Romanına gelince: Her doğumda bolca kan, bolca da pislik vardır. Bütün o doğum sancuları, inlemeler bana oldukça gerçekçi göründü, nedeni de galiba sanatı ciddiye almam ve ruhsal doğumun da en az bedensel doğum kadar güç olduğuna inanmam. Hayır, sen numara yapmıyorsun! Kitabın bunca çarpıcı olmasının nedeni de bu."

Lawrence Durrell, 1959

BİRİNCİ DEFTER

Öyleyse, *savaş*. İşte başlıyor. Bugün, Akdeniz'in doğu kıyısından esen sert bir rüzgâr var. Sabah sarı bir sis, açılan bir film rulosu gibi yuvarlanarak geldi. Bivarie'de, köpüren kanalın karşı kıyısını gören pencereden bakınca, ırmak tanrısının bize gönderdiği sunuyu görüyorum: Çamur; koyu bir kıyidan ötekine kesen, kesintisiz, sarımsı kahverengi çizgi. Rüzgâr yolu geçerken, bir mamut gibi bütün bağırsaklarını boşaltmış, dışkıyı da bize doğru yuvarlamış. Balıkçılar artık zıpkınlayacakları balıkları görmediklerinden yakınıyorlar. Pas renkli iskorpitler, ahtapotlar balıkçıların karbitlerine, üç çatalı zıpkınlarına karşı güvendeler. Denizin derinliğindeki yaşam bütün bütüne durdu, çamur perdesinin gerisinde görünmez oldu. İyon kışı yeniden özgün gizliliğine döndü.

Çatılar boyunca kayan yağmur. Pervazlardaki yarıklarda kabarcıklanan damlalar. Yağmur kayalık birikintilerin arasında fokurduyor. Kız gündeğümünde (fırtına yüzünden uyuyamadık), alacakaranlıkta gramofonu çalıştırıyor; Bach'ın birbiriyle yarışan yaylıları yalnızca kırılgan ahşabın çıkarabileceği ağdalı, içten bir sesle loş camlara tırmanıyor. Evin altındaki deniz sivri oklarını, halkalarını yukarıya doğru iterken yatakta, bir zindan kadar karanlık olan yerde öylece yattık ve Akdeniz'i yitirmenin yasını tattuk. Yitirdik, her şeyi yitirdik; yeşil incirleri, kayısıları. Kara, sarı, koyu esmer üzümleri yitirdik. Soluk meme uçlarına benzeyenler, zarif benekliler, en sevimliler bile bu sabah unutuldu, bize kalan tek gerçeklik Doğu Akdeniz'den esen, Arabistan'ın kokusuyla ağırlaşan, körfezi çamurlu bir çorbaya dönüştüren yel. Bu bizim hoşnutsuzluğumuzun kışı.

Hava çöl mezarlarının incecik tozuyla dolu (ölümün Arapçası); ürkütücü dünyanın işi bitti, tepe tepe kullanıldı, sonra da yitirildi. Serviler kömürden yapılmış: Karaltıları manzarayı benekliyor, suya tutulup akıtılan suluboya bir resimdeki kalın, siyah fırça darbeleri gibi. Evet. Kış her yerde; bu çıplak, güçsüz simgelerde.

Yazıya başlamak için bugünü seçtim, çünkü bugün biz ölümlerin arasındaki ölümleriz; bu, ölümler için bir *söz düellosu*, yaşayanlar içinse bir günce. Bunu dile getirmenin başka bir yolu yok. Şimdiki zamanla, bu duygusuzluk, bu hareketsizlikle bir ölümün geride kalmış gerçekliği arasında bir yazışma var; anlamı simgesel, bir söylence gibi, öte yandan, belirtileri gerçek. Bu sabah, bu yapay ölümün içinde yatarken, geçmişin bir parçasını yeniden yaratıyor gibiyiz: Kurtulduğumuz ölümün bir zerresini. Evet, yabankazları karman çorman bir kanat yığını halinde Bivarie'nin bataklıklarına dökülse, bütün unsurların freni boşalıp denetimden çıksa, deniz üzerine bu evin, evimizin kurulduğu sert, siyah kayayı dövse bile. Duygusuzluğun duygusuzlukla yazışması artık sona erdi.

Bu işe, örneğin yazın başlayamazdım, çünkü yazın duvarın dibine yan yana çömelir, incirlerin yarılışını dinleriz. Güneş içimizdeki sıvı hüznü kurutur, bizi çok sıcak bir kabukla sarar, öyle ki hiçbir şey bilemez oluruz; kapkara bir güneş, Mısır'a özgü bir hiçlik. Kapanan gözlerimizin üzerine bir perde iner, bilincimizi bir uçtan ötekine geçen, sonra yine geçen tek şey, uyuşukluğun lavlardan doğmuşu benzeyen kara baloncuklarıdır. Duygusallığın sütü damarlarda pıhtılaşır; kabızlık insanlığı çürütür; saçlar kafatasında donar, ya da şakaklar boyunca solarak yumuşacık, sarı talaşlara dönüşür. İncirler kavrulurken kadınların meme uçları sertleşir, kararır: Siyah, tahta tapalara benzeyen, balıkçıların oğullarına sunulan meme uçları.

Evet, insan böyle bir gündeğümünde, rüzgâr odayı tozun ayartıcı kokularıyla ve mezarların olgunlaşmamış küfüyle doldururken, bunları düşünmekten kendini alamıyor: Çok eski bir yaşamın bayat patlamaları bir cüzamlının

soluğuna benzeyen, buz gibi soluğunu üzerimize üfledi. Sabahları öyle solgun ve bitkinsin ki. Haçlıların çürümüş kokusu üzerimize ıslak ıslak çökerken, yastığın üzerindeki soluk yüz heykeller kadar eski.

Kızın yataktan kalktığını ve soğuğa bir anlığına yüreklice direndiğini gördüğüm yer, işte burası. Kadın biçimindeki taş sütun. Müziğin kirisleri arasındaki dans. Çok eski bir İngiliz dansının taklidi. Yaz bir an için neredeyse yeniden patlayıverdi: Çirişotu, cüretli beyaz fırça, yerinde duramayan tavus kuşunun dansı. Ya da aya bir uçtan bir uca asılmış yabankazları, bir yerlere gizlenmiş, görünmeyen ama gözleyen okçu, eli boş sadağının üzerinde. Ah! Oysa burada yalnızca pencere camlarına sıvanmış sarı tortular, kirli deniz, kemiğin buz gibi dokunuşundan ürken et var. Sonra birden paylaştığım şeyin, ölümün mevsimle ve daha yazmaya başlar başlamaz beni boğan bütün öteki mevsimlerle yazışması olduğunu anlıyorum. Hiçbir muma, kemiğe tutturulmuş hiçbir kumaş parçası, hiçbir tuz sütunu, hiçbir kadavra bizim bugün olduğumuzun yarısı kadar bile ölü olmadı.

Bugün kahvaltıda, sudaki tekneler peş peşe, hızla, hevesle limana doğru atılırken, Regina Otel'e sonsuzcasına yerleşmiş olan o küçük ölüme bir kez daha yuvarlandım: Çürüyen koridorları, saksı bitkilerinin jeolojik katmanlarını, idam mahkûmunun tıklattığı, fare yeniği tahta kaplamaları izleyerek. Bana nasıl olduğunu sorma. İlk gerçek kitabım için neden bu anı, ıssız bir Yunan burnunda, fırtınanın ortasında, Akdenizli olmayan bir tiyatroyu neden seçmek zorunda olduğumu sorma. Bir parçamız burada, bu nemli evin dört nemli duvarında, müthiş bir rüzgârın altında, yağmur kılıçlarının altında. Bu ürkek müzikten ötekiler, daha az düşsel olmayanlar, yani benim taklitletim yükseliyor. Tarquin'i kastediyorum; hastalık karnında büyürken, atkısını yüzüne dolamış, varoşların buz tutmuş

sokaklarında yürüyor; Lobo'yu, dış mahallelerde yaşayan kızlara pudradan yapılma bir maymun gibi tırmanan Lobo'yu kastediyorum; ve ötekileri: Perez, Chamberlain, Gregory, Grace, Peters ve Hilda'yı. Her şeyden çok da, bu sayfaların güzelim çarpıklıklarıyla apaçık sergilemek zorunda olduğü kişilikleri kastediyorum.

Örneğin Tarquin: Bir seksen boyunda, başarısızlığa mahkûm, ustura kadar keskin, sarılık hastalığı yüzünden sapsarı; hasta bir kelebek gibi uyutulup pas rengi bir mantar parçasına tutturulan Tarquin; bu İyon sabahında, köpüklerin, kükremelerin arasında, kansız bir düşte, tokalaşmak için elini gevşekçe uzatan Tarquin. İşte buradayız, salonun kutsanmış uyuşukluğunda, sarkmış bitkilerin, heykellerin arasında oturuyoruz, örtülere sarınmışız. Tarquin cüzam kadar eski ve eşi bulunmaz. Derisi elindeki kemiklerden soyuluverir diye korkuyor, onunla el sıkışmaya çekiniyorum. İskeleti bu güçsüz et yığından çekip almak öyle kolay olurdu ki.

Regina'da olduğüm zamanlar yine bir ölüyüm. Ölü organizmanın mutlak gizemini ve edilgenliğini değil, küçük ölümün içinde ölmeyi kastediyorum. İçinde küçük, oyuncak hayvanlar bulunan şu küçük oyuncak gemiyi yanımda taşıyorum: Lobo, Bayan Venable ve ötekiler. Yeni bir kaosun tabelaları bizi aydınlatıyor. Kumaş parçaları gibiyiz; mühürlenmiş mataraların içinde ısıtılıyor, doyurulup yıkıyoruz, bir bilim adamının titiz gözetimi altında bize çoğalmamız buyuruluyor. Dünyamız katı sınırlardan oluşan bir dünya, onun dışına çıkmayı göze alamıyoruz (düşlerimizde bile); bu dünyadaki mevsimler başlayıp bitiyor, ama biz değişimi algılamıyoruz. Böyle bir varoluş kendi körlüğü içinde bir ortaçağ. Bir tek kışın, kar yağdığı zaman kiralık odalarımızın duvarlarına tuhaf, karanlık bir ışık vuruyor. Köşelerdeki gölgeler eriyor, akıyor, ayrışıyor ve usul usul kararıyor. Bu, hepimizin ölesiye nefret ettiği mevsim. Bir kar şarkısı! Kızıl serçenin ıssız bahçeleri sıra sıra dolduran gül çalılarına tünediği, tüccarların Noel kartlarının mektup kutusunu tıka basa doldurduğu mev-

sim. *Sana ve seninkilere mutlu Noeller!* (Hadi yolunuza, sizi şişko, yağlı vatandaşlar!)

Bahçelerde bir sürü ayna var; indirilmiş panjurların üzerinde parlayan, budalalık alevini körelten aynalar. Lobo küçük hücreindeki yatağında yatıyor, bir dölüt gibi dertop olmuş; kahvaltısını getirmeleri için zili çalıyor. Karın doğaüstü ışığı yeşil çadır bezinden yapılmış güneşliğin üzerine sere serpe yayılmış. Kar hâlâ yağıyor. Karın sonsuz kadar yağmayı sürdüreceğine hiç kuşku yok. İnsan bu tür şeylere aldırılmaya başlıyor; işte bu dünyanın ruhsal hastalığı da bu. Süslemeleri iğneyle tutturduğumuz, balonları şişirdiğimiz, ya da karı en iyi dostumuzun cenaze töreniyle kararttığımız ortam bu.

Kış sabahı. Kuğunun yumuşacık tüylerinde bir ağıt, betonarme, postacılar, Lobo, dölüt, yarım penilik pullar. Dört kat yukarıda, çaydanlık ocağın üzerinde horlarken Tarquin kusursuz kavramlar üzerine derin düşüncelere dalmış. Müzikli iskemle kapma oyununda kaptığım koltukta sigara içiyor, Lobo'nun alacakaranlıktaki belli belirsiz devinimlerini izliyorum. Böyle yatmak çok hoş; uyku- lu, ayak parmaklarını yatağın soğuk kısımlarına değdirmeyi göze alamadan. Ayna öyle yerleştirilmiş ki, bir dirseğine dayanarak doğrulduğu zaman, o esmer yüzünü rahatça görebilir, majestelerinin uykusunu alıp alamadığına, ya da ayyaşlığın pençesine düşmek üzere olup olmadığına karar verebilir. Bir de şu erkeklik organıyla ilgili sorun var. Uzuvarlarını incelerken organını göbeğine dalgın dalgın vuruyor. Konuşmuyoruz, çünkü bu çok ciddi bir an. Lobo dış görünüşünü inceliyor. Yüzü, günlük yaşamın en önemsiz ayrıntılarının bile yazıldığı bir günce. Bundan ke-sinkes emin. “Şuradaki, buradaki her çizginin, burun ya da ağzın mutlaka bir anlamı olmalı, sevgili oğlum; ne zaman bir şey yapsan, bir çizgi oluşuyor; bir kadın bana çizgilerin anlamını öğretmişti, ama çoğunu unuttum, bekâret

çizgisi dışında: İşte.” Sesbilimsel bir sistem olmadan bunu yapmak olanaksız, kullandığı dil öyle garip ki. Sigara dumanı karanlığı artırıyor. Bayan Venable yan odada tavşandudağını pudralıyor. Havagazının alevi sessiz cazını çalıyor. Kar yağıyor. Hüzünlü sabah donmuş ırmakların, göllerin, gözbebeklerinin, kuyuların, parmakların, dişlerin üzerinde açılıyor. Hiçbirimiz başını camdan çıkartıp ona durmasını buyuracak kadar Canute değiliz. Ördekler badi badi pazara gidiyor. Al giysili postacı Pat denen beyaz bayandan bana bir mektup getirmek için kar öbeklerini yarararak ilerliyor. Lobo, Perululara özgü bir tür ağır ritimle organını göbeğine çarpıyor, çarpıyor ve kazandığı zaferleri düşünüyor. Ocaklar dolduruluyor. Chamberlain sarı sabah çişlerini karın üzerine bıraksınlar diye köpekleri dışarı salıyor. Goril aynadaki yansısına gülümsüyor, cicili bicili bir boyunbağı takıyor. İdrar yolunda, Jack Frost¹ ya da Noel Baba tarafından yerleştirilmiş, on yedi santimlik bir buz saçağı var. Ayaklar altında çiğnenmiş bayrak bezinin, cin, puro dumanı ve şömine rafındaki taşlaşmış tebrik kartlarının arasında birine acı çektirilecek. Kış sabahı; Tarquin’in yastığın üzerindeki yüzü uyku yağında yeniden donarken, domuz pastırması yavaş yavaş çözülüyor. Dünkü günahları ve bugünü bekleyen günahları bir yana bıraksak bile, çok önemli bir an bu. Lobo’nun aklında o ölümsüz konu, kadın konusu. Özellikle bacaklarının arasında asma kilit taşıyan, tüvit İngiliz kadını. İnleyerek yataktan çıkıyor, kapının dışında duran, ılık suyla dolu tenekeyi el yordamıyla buluyor. Koltukta oturansa, onun bu küçük temizlik ayinini izliyor: Saçlarını taramasını, dişlerini fırçalamasını ve boyunbağını bağlamasını. Yabancı kesimli giysileri içinde çok titiz, çok sık. Tuvalet masasının üzeri deri kaplı çerçevelerdeki sürgünlere, ailesine doğru yığılmış, her türden araçla dolu.

Arada bir, kendini aynadaki yüzünden alabildiği zamanlar, iri cüssesiyle annesinin fotoğrafına doğru eğiliyor.

¹ Şiddetli ayaz, kırağı. (Ç.N.)

LAWRENCE DURRELL

KARA DEFTER

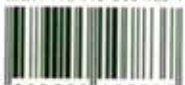
ROMAN

Kara Defter çılgın, tutkulu, zekice süslenmiş, göz kamaştırıcı bir fantezi; aslında tam da genç bir adama yaraşan bir kitap. **Durrell**'in 24 yaşındayken çıktığı bu ruhsal ve cinsel serüven, bu cüretkâr günce, alabildiğine açık saçık ve sivri dilli ve gerek üslup gerek içerik açısından, dönemin hiçbir genç yazarının kolay kolay cesaret edemeyeceği kadar yenilikçi. Lawrence Durrell bir savaş alanı olarak gördüğü *Kara Defter* için şöyle diyor: "Mumyanın sargılarını parçalama-lydım; kitapta İngiliz usulü ölüm olarak simgelediğim, kültürel kundak bezini. Tek amacım, içeride dile getirmeme de-gecek bir şey bulunup bulunmadığını görmektir... Ün peşin-de değildim, kendi sesimi duymak bana yetmişti." Basılma-sı için Henry Miller'in önyak olduğu bu otobiyografik kitap için bir eleştirmen son derece yerinde bir saptamada bulun-u-yor: "Durrell numara yapmıyor; kitabın bunca çarpıcı olma-sının nedeni de bu."

KAPAK RESMİ: ODILON REDON

ISBN 978-975-510-783-7

9 789755 107837

<http://www.canyayinlari.com>